пред иконата на Чудотвореца в черквата "Свети Димитър" гореше голямо златно кандило. И стана чудо. Надменност затъмни ума на Константин Ангел,той си сложи багрени обуща и се провъзгласи за император. Но тези, които бяха най-горещо подбуждали честолюбието му,обзети от страх и малодушие,се отметнаха от новия василевс и го предадоха в ръцете на Исак.

Не.Ромеите не можеха да търпят достоен мъж на престола в Свещения дворец.Безумието им ги водеше уверено към бездната.

Когато научи,че Исак Ангел наредил да ослепят даровития воин,Асен за втори път през живота си се засмя от все сърце и каза слова,които бяха запаметени в летописите:

" Исак Ангел не би могъл никога да ни стори по-голямо благодеяние от това да извади очите ,в наша полза,на Константина. Дано Бог му дава живот и здраве,за да може още дълго да работи за нашия успех!"

Исак знаеше,че жезълът на грешниците служи като оръдие за изпитание на праведните. Но той не подозираше,че жезълът беше в неговите грешни ръце и докато не премине в други,по-чисти,изпитанията щяха да продължат да се сипят връз Константинопол. Но Исак не можеше вече да се спре,веднъж тръгнал по опасното нанадолище.Една грешка водеше друга.Загиваха и последните му даровити пълководци,като жертвуваха живота на войскарите си заради безумията на един недостоен вожд.При Аркадиопол Алексей Гид и Василий Ватаци загубиха честта,живота и войските си.

И отново се спуснаха смелите български друнги по долините на реките, които извираха от планините им и течаха откакто свят светува от север към юг,от Хемус към Егея.

Във всички битки Иваница носеше неизменно със себе си малка походна икона.На нея беше изписан образа на светеца войник - чудотвореца Димитър.

И докато Исак Ангел отново събираше войски за да се опита още веднъж да сломи българите,Асен начело на войските си влезе в Средец.